

ISTOCNA ORIJENTCIJA ILI ISTOCNA POLITIKA

Postoje dva razloga koja me podstiču da odnos Nemacke prema Rusiji podvrgnem posebnom ispitivanju:

1. -da li se u ovom slucaju radi o mo';da najpresudnijem poslu nemacke spoljne politike uopšte, i

2. -da li je ovo pitanje proba politicke sposobnosti mladog nacionalsocijalistickog pokreta, da jasno misli i ispravno deluje.

Moram da priznam da me je narocito druga tacka ponekad ispunjevala teskobnom brigom, Pošto naš mladi pokret materijal svojih pristalica nije uzimao iz lagera ravnodušnika, vec iz najčešće vrlo ekstremnih pogleda na svet, jedino je previše prirodno, ako su ovi ljudi na polju spoljnopolitičkog razumevanja najpre opterećeni predrasudama ili malim razumevanjem krugova, u koje su se ranije morali uraunavati, politicki ili prema pogledu na svet. Pri tom ovo nikako ne važi; jedino za one koji nam prilazi sleva, Naprotiv. Koliko da je štetno njegovo dosadašnje poučavanje o takvim problemima utoliko se ono ne retko, bar delimično, ponovo izjednačuje postojećim ostatkom prirodnog i zdravog instinkta. Onda je jedino bilo neophodno, da se ranije nametnut uticaj zameni boljim usmerenjem, i vrlo često se kao najbolji saveznik mogao prepoznati još postojeći, po sebi zdrav instinkt i nagon za samoodrivanjem.

Nasuprot tome je mnogo teže, za jasno političko razmišljanje odrediti coveka, cije je dosadašnje vaspitanje na tom polju ne menja bilo bez svakog razuma i logike, ali koji je uz sve to i poslednji ostatak prirodnog instinkta;rtvovao na oltaru objektivnosti. Upravo se pripadnici naše takozvane inteligencije najteže mogu pokrenuti za zbilja jasno i logično zastupanje svojih interesa i interesa svog naroda napolju.. Oni su opterećeni ne samo formalnim olovnim tegom najbesmislenijih predstava i predrasuda, vec su povrhu toga još izgubili i napustili i svaki zdrav nagon za samoodnavanjem. 1 nacionalsocijalisticki pokret mora da izdrži teške borbe sa ovim ljudima, teško zato što su, na žalost, uprkos potpunoj nesposobnosti neretko opsednuti izvanrednom uobraziljom, koje im dozvoljava da na druge, najčešće čak zdravije ljude gledaju s visine bez ikakvog unutrašnjeg prava. Oholooarogantni sveznadari bez svake sposobnosti hladnog preispitivanja i odmeravanja, a koja se mora smatrati pretpostavkom svakog spoljnopolitičkog htenja i delovanja. .Pošto upravo ovi krugovi danas počinju da pravac naše spoljne politike na najnesrećniji način okreću od stvarnog zastupanja narodnih interesa našeg naroda, da bi ih umesto toga stavili u službu njihove fantastične ideologije, osećam se obaveznim da pred mojim pristalicama obradim najvažnije spoljno-političko pitanje, naime odnos prema Rusiji, posebno i takoj temeljno, koliko je to neophodno za opšte razumevanje i moguće u okviru takvogjednog dela.

Zelim da pri tom opšte uzev prethodno kažemjoš sledeće:

Ako pod spoljnom politikom treba da podrazumevamo uređivanje odnosa jednog naroda prema ostalom svetu, onda će priroda uređenja biti uslovljena sasvirno određenim tinjenicama. Mi kao nacionalsocijalisti možemo dalje da o bicu spoljne politike narodne dave postavirno sledimo tvrdnju:

Spoljna politika narodne države treba ~ obezbedj egzistenciju rase obuhvacene državom, na ovoj planeti, tako ~to između broja i porasta naroda s jedne strane i veličine i dobra da s druge strane stvara zdrav, pljvomo sposoban, prirodan odnos.

Zdravim odnosom se pri tom uvek može smatrati samo ono stanje, koje osigurava ishranu naroda na sopstvenom tlu. Svako drugo stanje je uz sve to nezdravo i pre ili kasnije će dovesti do oštećenja, ako ne do uništenja dotičnog naroda.

Samo dovoljno velik prostor na ovoj zemlji garantuje narodu slobodu bitka.

Pri tom se neophodno veličina naseljene oblasti ne može procenjivati isključivo prema zahtevima sadašnjosti, tak ni prema veličini prinosa tla, preračunato na broj naroda. Jer, kako sam već u prvom tomu izneo pod "Nemačka politika savezništvo pre rata"; osnovni dade osim njenog znatja kao direktnog izvora hrane naroda pripada i drugi, vojnopolitički. Kada narod u veličini svog tla osigura svoju ishranu po sebi, onda je ipak neophodno razmisliti i o osiguranju samog postojeca tla. Ono leži u opštoj politici snazi dave, koje se opet prilično određuje vojno-geografskim stanovištem. Tako će nemački narod svoju budućnost moći da zastupa samo kao svetska sila. Tokom skoro dve hiljade godina je zastupanje interesa našeg naroda, kako treba da označavamo više ili manje srećnu spoljno-političku aktivnost, svetska istorija. Mi sami smo bili svedoci toga: pošto je gigantska borba naroda godine 1914. i 1918. bila samo borba nemačkog naroda za njegovu egzistenciju na zemaljskoj kugli, prirodu samog događaja nazivamo svetski rat.

U ovu borbu je nemački narod zakoračio kao tobožnja svetska sila.

Kal:em ovde pobornja, jer u stvari nije bila nikakva. Da je nemački narod godine 1914. imao drugačiji odnos izrnedu površine i broja naroda, Nemačka bi zaista bila svetska sila, a rat bi mogao, bez obzira na sve druge faktore, da se povoljno završi.

Ovde nije moj zadatak ani moja namera da ukazujem na " Ako", da nije bilo " Ali". Ipak osećam kao bezuslovnu potrebu da postojeće stanje prikazem otvoreno i trezveno, da ukazem na njegove zastrašujuće slabosti, da bi bar u redovirna nacionalsocijalističkog pokreta produbio uvid u neophodno. Nemačka danas nije svetska sila. Čak i kad bi se naša trenutna vojna nemoć prevazišla, ne bismo imali nikakvo pravo na ovaj nazivnik zemlje, koja je po svom odnosu broja naroda i osnove tako žalosno uređena, kao što je sadašnji nemački Rajh? U vreme kada se zemlja postepeno deli u posed država, od kojih neke same obuhvataju skoro kontinente, ne može se govoriti o svetskoj sili kod tvorevine, tija je politika domovina ograničena na smešnu osnovu od jedva petsto hiljada kvadratnih kilometara.

--411 -

Cisto teritorijalno gledano, površina nemačkog Rajha potpuno nestaje prema onoj takozvanih svetskih sila. Engleska se ne navodi kao protivdokaz, jer je engleska domovina stvamo samo veliki glavni grad britanskog svetskog Rajha, koji skoro četvrtinu cele zemljine površine naziva svojom. Dalje, kao

ogromne države moramo da posmatramo u prvom redu američku uniju, onda Rusiju i Kinu. Cisto prostome tvorevine, delimitno više nego deset puta veće površine od sadašnjeg nemačkog Rajha. Čak i Francuska se mora uratunati u ove države. Ne samo da u sve većem obimu vojsku popunjava iz obojenih Ijudskih zaliha svog ogromnog Rajha, ona i rasno u svom pretvaranju u čmce tini tako rapidan napredak, da se stvamo može govoriti o nastanku afritke države na evropskom tlu. Kolonijalna politika države Francuske se ne može porediti sa prošlom Nemačkom. Ako bi se razvoj Francuske u današnjem stilu nastavio još tri stotine godina, onda bi poslednji ostaci franatke krvi nestali u evropsko-afričkoj mulatskoj državi koja se stvara. Snafna, zatvorena naseljena oblast od Rajne do Konga, ispunjena nišom rasom, koja se polako stvara stalnim bestardiranjem.

To razlikuje francusku kolonijalnu politiku od stare Nemačke.

Nekadašnja nemačka kolonijalna politika je bila polovita, kao sve što smo radili. Ona niti je povećala naseljenu oblast nemačke rase, niti je -mada zlotinatski -pokušala, da primenom čmce krvi izvrši jatanje moci Rajha.

Askaridi u nemačko-istotnoj Africi su bili mali, neodlutan korak na ovom putu. U stvari su oni slufili samo odbrani samo kolonije. Ideja da se čmce trupe dovedu na evropsko ratno poprište, nikada, bez obzira na stvarnu nemogućnost u svetskom ratu, nije postojala ni kao namera koju bi trebalo realizovati pod povoljnijim okolnostima, dok je ona, obmuto, kod Francuza oduvek smatrana i osećana kao unutrašnji dokaz njene kolonijalne aktivnosti.

Tako mi danas na zemlji gledamo mnogo država moci, koje su ne samo prema svom broju naroda delom daleko iznad jašine našeg nemačkog naroda, već pre svega u svojoj osnovnoj površini poseduju najveći oslonac svog političkog položaja moći. Još nikada, mereno prema površini i broju naroda, odnos nemačkog Rajha prema drugim svetskim državama koje se pojavljuju, nije bio tako nepovoljan kao na početku naše istorije pre dve hiljade godine i onda opet danas. Tada smo kao mlad narod jurišajući stupili u svet, propadajućih velikih državnih tvorevina, tihi smo poslednji div, Rim, pomogli da se obori. Danas se nalazimo u svetu velikih država moći koje se stvaraju, u kojem naš sopstveni Rajh sve više tone u beznatajnost.

Neophodno je da ovu gorku istinu hladno i trezveno irnemo u vidu.

Neophodno je, da kroz vekove pratimo i upoređujemo nemački Rajh prema broju naroda i površini u njegovom odnosu prema drugim državama. Znam da će onda svako sa zaprepačenjem doći do rezultata kojih sam već izgovorio na poretku ovog razmatranja: Nemačka više nije svetska sila, svedeno da li je vojno jaka ili slaba.

Mi smo dospeli van svakog odnosa prema drugim velikim državama na zemlji, i to samo zahvaljujući upravo kobnom spoljopolitičkom vodenju našeg naroda, zahvaljujući potpunom nedostatku, skoro bih hteo da kažem, testamentarnog obavezivanja na određen spoljopolitički cilj i zahvaljujući gubitku svakog zdravog instinkta i nagona za samoodržanjem.

Ako nacionalsocijalistički pokret zaista želi da pored istorijom zadrželi posvetu velike misije za naš narod, mora, prošet saznanjem i ispunjen bolom zbog njegovog stvarnog položaja na zemlji, da hrabro i svestan cilja prihvati

borbu protiv besciljnosti i nesposobnosti, koje su do sada vodile naA nema~ki narod na njegovim spoljnopoliti~kim putevima. Onda mora da, bez obzira na "tradicije" ipredrasude, nade hrabrosti da okupi naš narod i njegovu snagu radi napredovanja na onoj ulici, koja iz danaAnje sku~enosti zivotnog prostora izvodi ovaj narod ka novom tlu i time zauvek oslobada opasnosti da propadne na ovoj zemlji ili da kao ropski narod mora da ~ini usluge drugima. Nacionalsocijalisti~ki pokret mora da pokuša da otkloni nesklad između broja našeg naroda i naAe površine -ova posmatrana kao izvor hrane i kao politi~ko uporište, između naše istorijske prošlosti i sadašnje bezizglednosti naše nemoći. On pri tome mora da otane svetan, da smo mi kao za~titnici najvišeg Ijudstva na ovoj zemlji vezani najvišom obavezom, i on ce utoliko više moci da zadovolji ovu obavezu, ~to se više brine za to da se namacki narod rasno osvesti ida se, osin1 uzgajanja pasa, konja i macaka, saZali i sopstvenoj krvi.

Kada dosadašnjju nemacku spoljnu politiku oznacavam kao besciljnu i nesposobnu, onda dokaz za moju tvrdnju le~i u stvamom zakazivanju ove politike. Kad bi na~ narod bio duhovno manje vredan ili plašljiv, onda rezultati njegove borbe na zemlji ne bi mogli biti gori, nego što ih danas vidimo. I razvitak poslednjih decenija pre rata ne sme da nas o tome zavarava; jer se jacin Rajha ne mo~e meriti na njemu samom, vec samo putem uporedenja sa drugin1 drZavama. Upravo takvo poređenje daje dokaz da je jaCanje drugih drZava ne samo ravnomernije, veC i po krajnjem efektu vece; da se dakle, put Nemacke, uprkos svom prividnom usponu, u stvari sve više i vi~e udaljuje od drugih drZava i daleko zaostaje, ukratko, da se razlika u velicini poveCava na našu štetu. Da, cak i prema broju naroda zaostajemo što dUZe, to više. Pošto naš narod po hrabrosti nijedan drugi na ovoj zernlji sigurno ne nadmašuje, da je, sve u svemu uzev, za odnanje svog bitka od svih naroda na zemlji zalo~io sigurno najvi~e krvi, neuspeh moze da lezi samo u promašenom na~inu zalaganja.

Kada u tom kontekstu ispitujemo politicke dozivljaje našeg naroda od pre više od hiljadu godina, puštamo da svi bezbrojni ratovi i borbe prolaze pred našin1 ocima i istraZujemo krajnji rezultat koji su oni stvorili, a koji danas pred nama lezi, moracemo da priznamo, da su iz tog krvavog mora zaista proiza~le samo tri pojave, koje mo~emo da ozna~imo kao trajne plodove jasno određenih spoljnopolitickih i uopšte politi~kih procesa:

- Kolonizacija Ostmarka koju su uglavnom pokrenuli Bavarci,
- Osvajanje i prodiranje u oblasti istocno od Elbe i
- Organizacija brandenburško-pruske drZave koju su pokrenuli Hoencolemi, kao uzor i jezgro kristalizacije novog Rajha.